

4) BIBLICKÉ DĚJINY

1) DAVID

Po průchodu Jordánem přestala padat mana a odešel oblakový sloup, který provázel Izraelský národ po celý čas putování pouští. Izraelské kmeny se rozdělily a začaly obsazovat zemi a živit se jejími plody podle toho, jak předem určil Mojžíš. První, kdo se prorocky rozpoměl na Melchisedecha, krále a kněze Boha nejvyššího, byl až král David, (asi 1000 let po Melchisedechovi). Dlužno dodat, že mezi průchodem Jordánu a králem Davidem je ještě celých 200 let období „Soudců“, vyznačující se především bojem a konflikty s Pelištejci a jejich modlářstvím, které se až králi Davidovi podařilo vyřešit. Hlavními představiteli tohoto období jsou Samson, Gedeon a Samuel. Prvním Izraelským králem byl Saul, který však zklamal, neboť nechodil po Božích cestách. Prorok a soudce Samuel pomazal za krále pastevce Davida, ten však musel dlouho čekat, než dosedl na trůn. David byl králem podle Božího srdce, na něm nám Písmo ukazuje, jak bojovat proti Božím nepříteli (Satanu), jak vstupovat do duchovní autority a jak jiné duchovní autority ctít. Král Saul totiž žárlil na Davidovy úspěchy a začal ho pronásledovat. David však miloval svého krále i když se před ním musel asi 4 roky skrývat v poušti. Osvojil si zásadu, že nikdy nevztáhne ruku proti Božím pomazanému. David se proslavil osobním zápasem s obávaným pelištejským válečníkem nadměrného vzrůstu – Goliášem. David proti němu vystoupil ve jménu Hospodinově:

Ale David Pelištejci odpověděl: „Ty jdeš proti mně s mečem, kopím a oštěpem, já však jdu proti tobě ve jménu Hospodina zástupů, Boha izraelských řad, kterého jsi potupil. Ještě dnes mi tě Hospodin vydá do rukou. Zabijí tě a srazím ti hlavu. Ještě dnes vydám mrtvolky z pelištejského tábora nebeskému ptactvu a zemské zvěři. Celý svět pozná, že při Izraeli stojí Bůh. A celé toto shromáždění pozná, že Hospodin nezachraňuje mečem a kopím. Vždyť boj je Hospodinův. On vás vydá do našich rukou.“ (1. Samuelova 17, 45 – 47)

My dnes už nebojujeme proti lidem, ale proti všem silám temnoty, proti Satanu, který je Biblií nazýván „vládce tohoto světa“ a který zatemňuje lidskou mysl a proti démonům, kteří trápí lidi a způsobují nezdary. Strategie zůstává stejná – **boj je Hospodinův** (Kristův). To, co se ve Starém zákoně v důsledku porušení světa odehrává ještě na lidské (tělesné) úrovni, to Ježíš převádí pouze na úroveň duchovních oblastí. Ježíš bojuje milostí a odpuštěním.

„Slyšeli jste, že bylo řečeno: Milovati budeš bližního svého a nenávidět nepřítel svého. Já však vám pravím: Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují.“ (Matouš 5,43-44)

Přestože, právně vzato, podle Božího soudu platí to, co řekl Ježíš:

„ ...soud je v tom, že vládce tohoto světa je již odsouzen.“ (Jan 16,11)

boj trvá dál a je třeba stát v „Boží zbroji“ proti silám temnoty a nárokovat na Satanu,

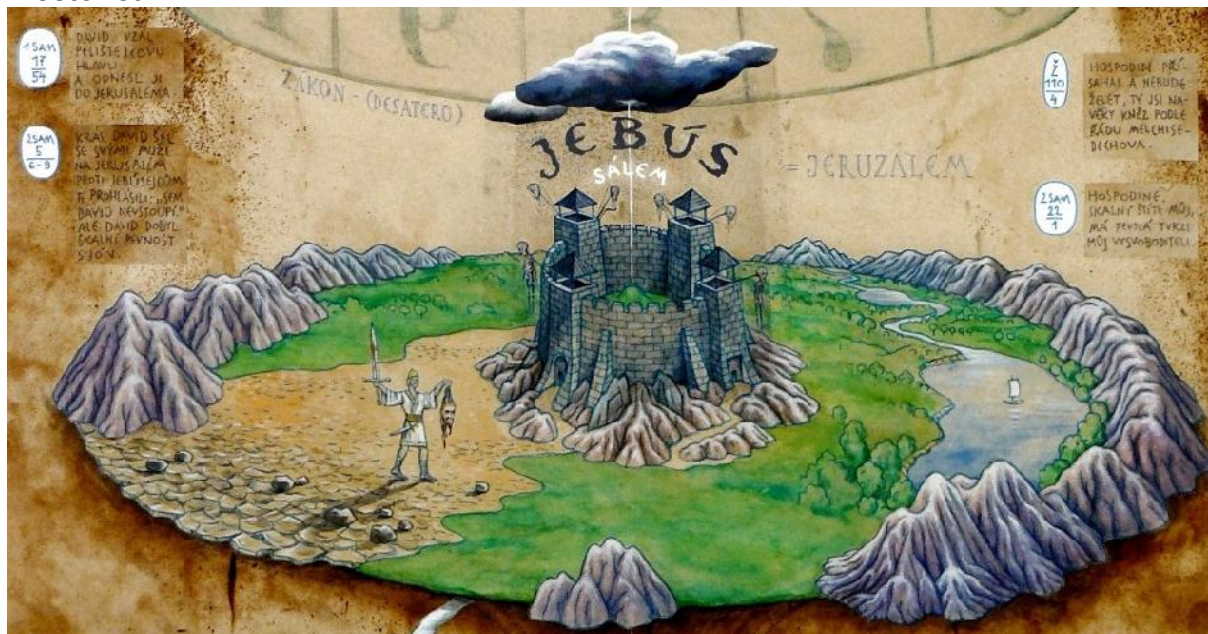

aby vrátil, co ukradl, aby uvolnil lidské duše ke spasení. Stále však platí, že ten boj není náš, ale Kristův. Ježíš je ten vítěz a skutečný vládce nadevšim, on zvítězil na kříži na Golgotě nad hříchem, nad smrtí i nad Satanem.

Nevedeme svůj boj proti lidským nepřátelům, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla.

(Efezským 6,12)

Strategií boje křesťanů je zvláštní paradox: **Boj za záchranu vlastních nepřátel.** Modlíme se v lásce za obrácení a spasení i těch lidí, kteří otevřeně bojují proti křesťanství.

David porazil Goliáše a izraelské vojsko zvítězilo nad Pelištejci. David odnesl Goliášovu hlavu do Jeruzaléma (tehdy ještě Jebúz), kde skalní pevnost Sijón stále tvrdošijně okupovali Jebúzité. Chtěl jim dát výstrahu a ukázat, jak naloží i s nimi. Dvě mapky ukazují zaslíbenou zemi ve dvou obdobích. Před egyptským zajetím (600 let před Davidem) vlastnil Jákob pouze malý okrsek (pohřebiště), kde později vzniklo město Chebrón.

Nic víc Izraelitům nepatřilo. Chebrón byl pak také celou dobu jejich „hlavním městem“ a duchovním centrem země. David však usiloval o jiné místo, snad prorocky, nebo možná i z jiných zdrojů, se rozpoměl na Melchisedecha, krále a kněze v jedné osobě, který před 1000 lety přebýval na Sijónu. David znal Pána Ježíše Krista i když ne ještě jménem, byl s ním v prorockém spojení a Ježíš byl jeho Pánem (osobním ochráncem a spasitelem) a nejvyšším knězem. David o něm napsal:

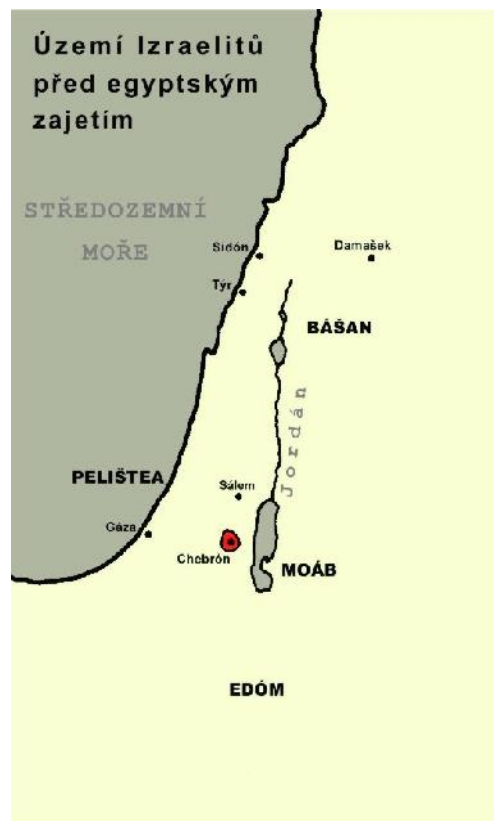
Výrok Hospodinův mému pánu: „Zasedni po mé pravici, já ti položím tvé nepřátele za podnoží k nohám.“

Hospodin vztáhne žezlo tvé moci ze Sijónu. Panuj uprostřed svých nepřátel!

Hospodin přísahal a nebude želet: Ty jsi kněz navěky podle Melchisedechova řádu.

(Žalm 110, 1-2 a 4)

Sám Ježíš svými slovy potvrzoval, když mluvil k Židům, že on byl tím Davidovým pánem:

„Co si myslíte o Mesiášovi? Čí je syn?“
Odpověděli mu: „Davidův.“ Řekl jim: „Jak to tedy, že ho David v Duchu svatém nazývá Pánem, když praví: „Řekl Hospodin mému Pánu: Usedni po mé pravici, dokud ti nepoložím nepřátele pod nohy.“ Jestliže tedy David nazývá Mesiáše Pánem, jak může být jeho synem?“
(Matouš 22, 42-45)

Ten spor se týkal Kristova synovství a Ježíš odmítá mylné představy Židů, co se však Davida týče, ten zřetelně vnímal potřebu mít prostředníka mezi sebou a Bohem. Ten prostředník není delegován lidmi, ale je seslán Bohem. Jediný Bůh poslal také jediného prostředníka, svého syna Ježíše Krista.

Myslím, že úplně první, kdo viděl svého prostředníka mezi sebou a Bohem, byl Jób, žijící velmi dlouho před Davidem (neznámo kdy), který napsal:

„Ale nyní, hle, mám svědka na nebesích, můj přímluvce je na výšinách.“

At' se mi přátelé posmívají, moje oko hledí v slzách k Bohu.“
(Jób 16, 19-20)

Pokud Jób viděl na nebesích svého osobního přímluvce před Bohem, mohl tak prorocky vidět pouze jediného prostředníka mezi Bohem a lidmi, Ježíše Krista.

Kvůli svému Pánu se David rozhodl dobýt skalní pevnost Sijón a vyhnat Jebúzejce. Druhá mapka ukazuje situaci ve které žil David. Právě to místo, které David pokládal za duchovně významnější než památný Chebrón, stále ještě Izraelitům nepatřilo.

Král David šel se svými muži na Jeruzalém (tehdy ještě Jebúz) proti Jebúzejcům. Ti prohlásili: „Sem David nevstoupí.“ Ale David dobyl skalní pevnost Sijón.
(2. Samuelova 5, 6-9)

Tak byl založen Jeruzalém (Jebúz – Sálem), v něm byl později zbudován chrám a Jeruzalém se stal hlavním duchovním centrem celé země. David byl také dobrým hudebníkem a zpěvákem. Ve svých žalmech (písňích určených k uctívání Boha) často opěvoval toto místo.

Krásně se vypíná k potěše celé země, Sijónská hora, sídlo velkého krále.

(Žalm 48,3)

V judské zemi je znám Bůh, má velké jméno v Izraeli. V Sálemu je jeho stánek, jeho obydlí je na Sijónu.

(Žalm 76,2-3)

